

Sygn. akt: I C 92/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Grzybek
Protokolant:	sekr. sąd. Dagmara Napieraj

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2015 r. w O.

sprawy z powództwa H. F.

przeciwko W. S.

o zapłatę

nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 20 listopada 2013 roku
w sprawie (...) utrzymuje w mocy.

Sygn akt I C 92/14

UZASADNIENIE

Powód H. F. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. S. na jego rzecz kwoty 100.000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 20 % od dnia 9 marca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał min., iż kwota dochodzona pozwem stanowi nie zwróconą K. S. (1) pożyczkę. Wierzytelność ta została następnie przeniesiona na powoda umową przelewu w dniu 16 października 2013 r.

W dniu 20 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w O. w sprawie (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodny z żądaniem powoda. (k 16)

W zarzutach od nakazu zapłaty określonych jako „sprzeciw” pozwany W. S. zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany podał m.in., iż umowa pożyczki jest wadliwa, albowiem wynika z niej, że to on jest pożyczkobiorcą, a faktycznie pieniądze przyjął M. L. (1).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2012 r. doszło do spotkania K. S. (1) (przyjaciela pozwanego) z pozwanym W. S. i M. L. (1). Na spotkaniu tym zawarta została ustna umowa pożyczki 50.000 zł. Pieniądze z banku pobrał K. S. (1) i przekazał je pozwanemu. Pozwany natomiast przekazał je M. L. (2). K. S. (1) nie znał wcześniej M. L. (1)

Pozwany mówił K. S. (1), że potrzebuje tych pieniędzy na jakąś inwestycję. Pieniądze miały być oddane po roku czasu. Oprocentowanie wynosić miało 20 % w skali roku. Na powyższą okoliczność nie było sporządzone w tym dniu żadne pokwitowanie. Pozwany informował, że będzie potrzebował jeszcze pieniędzy.

W dniu 8 marca 2012 r. doszło do kolejnego spotkania w mieszkaniu K. S. (1). Były wtedy te same osoby, co uprzednio, a nadto K. T.. Wówczas K. S. (1) wręczył pozwanemu 50.000 zł. Pieniądze te pozwany przekazał następnie M. L. (1). Podczas tego spotkania pozwany sam sporządził na piśmie umowę pożyczki, w której wskazał siebie jako pożyczkobiorcę, K. S. (1) jako pożyczkodawcę, kwotę pożyczki jako 100.000 zł. Termin oddania 1 marca 2013 r. Wskazano również wysokość oprocentowania jako 20 % w skali roku. Wymieniono osoby obecne na tym spotkaniu. Wszyscy obecni podpisali umowę.

(dowód : umowa k. 9 , zez, św.d. K. S. (1) k. 63, K. T. k. 64, przesłuchanie stron k. 58)

W dniu 16 października 2013 r. powód zawarł z K. S. (1) umowę przelewu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki z 8 marca 2012 r. oraz wszelkich praw wynikających ze stosunku prawnego wynikającego pomiędzy K. S. (1) , a W. S..

(dowód : umowa przelewu wierzytelności k. 10-12)

W dniu 16 października 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty.

Dnia 20 października 2013 r. pozwany sporządził oświadczenie o uznaniu długu. W oświadczeniu tym pozwany stwierdził m.in., że nie kwestionuje ani podstaw, ani wysokości zaległej , wynikającej z pożyczki z 8 marca 2012 r. kwoty odsetek oraz daty od której naliczane są odsetki.

(dowód : wezwanie k. 13, uznanie k. 14)

Sąd zważył, co następuje :

Roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporne w niniejszej sprawie jest to, że strony sporządziły na piśmie umowę pożyczki co do kwoty 100.000 zł. Bezsporne jest także i to, że pożyczkodawcą był K. S. (1), oraz , że wręczył on kwotę 2 x po 50.000 zł pozwanemu, który następnie przekazał te kwoty M. L. (1). Niesporne są także daty, kiedy nastąpiło przekazanie kwot, oraz termin zwrotu pożyczki, a także wynagrodzenie z tytułu zawartej umowy określone jako 20 % w skali roku.

Sporne natomiast było, czy pożyczkobiorcą był pozwany, czy też M. L. (1).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje wprost, że pomiędzy K. S. (1), a pozwany W. S. doszło do zawarcia umowy pożyczki. To, że następnie pożyczone pieniądze , pozwany przekazał M. L. (1), nie zmienia oceny stosunku prawnego pomiędzy pozwanym, a K. S. (1). Podkreślić należy, że fakt, iż to pozwany był pożyczkobiorcą wynika wprost z treści sporządzonej na piśmie w dniu 8 marca 2012 r. umowy pożyczki, której treść pozwany sam sformułował. Pozwany potwierdził to następnie w oświadczeniu o uznaniu długu w dniu 20 października 2013 r. Potwierdził to wreszcie sam pożyczkodawca, który stwierdził, że nie znał wcześniej M. L. (1). Świadek ten zeznał, że „nie mógł pożyczyć pieniędzy M., bo jego nie znał”. Dodał , że „umówiliśmy się, że pożyczam pozwanemu,, , „ja przekazałem pieniądze pozwanemu”, „ mnie pieniądze miał zwrócić pozwany”. Twierdzenie więc pozwanego, aby to nie on był pożyczkobiorcą, są zupełnie gołosłowne w świetle powyższych, jednoznacznych ustaleń. Okoliczność, że pieniądze zostały następnie przekazane M. L. (1), w związku z planowanym wspólnym interesem pozwanego z tymże, powyższej konkluzji nie zmienia. To jedynie może wskazywać, na zawarcie kolejnej –odrębnej umowy pomiędzy pozwanym, a M. L. (1) (czy to pożyczki, czy użyczenia, czy jeszcze innej), ale jej treść jest dla niniejszej sprawy bez znaczenia. Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka K. S. (1), jako że korelując one z dokumentami (umową pisemną i oświadczeniem o uznaniu) zebranymi w sprawie. Częściowo Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego w części dotyczącej kwoty pożyczki, terminu jej spłaty oraz wysokości oprocentowania. Odmówił Sąd natomiast wiary zeznaniom świadka K. T.. Świadek ten zeznawał chaotycznie i niespójnie, nie był w stanie wyjaśnić wątpliwości, twierdził, że szczegółów nie pamięta. Z

jednej strony twierdził, że poświadczył w treści pisemnej umowy pożyczki prawdę, a z drugiej strony w zeznaniach podawał odmiennie.

Reasumując, w ocenie Sądu, jak to wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, pożyczka została zawarta pomiędzy K. S. (1) i pozwanym, dotyczyła kwoty łącznie 100. 000 zł, i miała być zwrócona w dniu 1 marca 2013 r. z umownymi odsetkami w wysokości 20 % w skali roku.

Z ustaleń wynika także, że pieniądze te nie zostały zwrócone, pomimo tego, że nadszedł termin wymagalności. Dlatego zasadne jest domaganie się jej zwrotu w powyższej wysokości od pozwanego.

Wobec natomiast zawarcia umowy przelewu w dniu 16 października 2013 r. pomiędzy powodem, a K. S. (1), na podstawie art. 509 k.c. na powoda przeszła wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki przysługująca K. S. i to jemu przysługuje legitymacja czynna w niniejszym procesie.

Żądanie zawarte w pozwie w zakresie wysokości wierzytelności, odsetek i terminu ich naliczania jest słuszne i znajduje uzasadnienie prawne w art. 720 k.c. i art. 455 k.c. i 481 k.c. i art. 509 k.c.

W świetle przedstawionych okoliczności wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia, gdy samo świadczenie stało się już wymagalne. Jednocześnie w przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania - wówczas opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim wypadku data wymagalności roszczenia stanowi zarazem początkowy moment od, której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Tym samym wierzyciel ma prawo domagać się odsetek za opóźnienie. Podstawą prawną żądania powoda jest art. 481 § 1 kc zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie podniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

Ponieważ w sprawie wydany był nakaz zapłaty postępowaniu nakazowym, na podstawie art. 496 kpc. utrzymano go w mocy.